

ΕΤΟΣ 65ον

2 Ἀπριλίου 2017

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (3331)

Η ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Στό πνεῦμα τῶν προηγούμενων ἀποστολικῶν περικοπῶν, ἀδελφοί, καθώς προσεγγίζουμε τή μεγάλη ἑορτή τοῦ Πάσχα, γίνεται καί ἐδῶ σαφής υπόμνηση τῆς ἀσύγκριτης ὑπεροχῆς τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, σέ σχέση μέ τίς θυσίες τῶν ἀρχιερέων τοῦ παλαιοῦ Νόμου.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Νόμου

Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔμπαιναν μόνο μία φορά τό ἔτος στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, κατά τήν ἡμέρα τοῦ Ἐξήλασμοῦ, προσέφεραν αἶμα μόσχων γιά τόν ἑαυτό τους, ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι ἦταν ἀμαρτωλοί, καί αἶμα τράγων γιά τίς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ τό Λευιτικό (κεφ. 16). Ἐπιπλέον, ἡ σκηνή τοῦ μαρτυρίου ἦταν χειροποίητη, κατασκευασμένη ἀπό τόν ἀρχιτέκτονα Βεσελεήλ καί ομάδα τεχνιτῶν, μᾶς διηγεῖται τό βιβλίο τῆς Ἐξόδου (κεφ. 31). Οἱ θυσίες αὐτές δέν ἦταν ἐπιθυμητές καθ' ἑαυτές ἀπό τόν Θεό, ἀλλά γίνονταν κατά παραχώρηση εὐπρόσδεκτες, λόγῳ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ πού ἐξεικόνιζαν, τόσο τῆς ιστορικῆς θυσίας ἐπί τοῦ Γολγοθᾶ, ὅσο καί τῆς θείας Λειτουργίας, ὅπου ἱεουργοῦνται τό σῶμα καί τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Δέν καθάριζαν τόν ρύπο τῆς ψυχῆς, ἀλλά μόνο τόν μολυσμό τοῦ σώματος. Δέν μπορούσαν νά ἀπαλλάξουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τό βάρος τῆς ἐνοχῆς καί τίς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Σέ ὅλα τά θύματα τῶν θυσιῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πρόβατο, βόδι, μοσχάρι, δαμάλι, ὁ δι' αὐτῶν προεικονιζόμενος εἶναι ὁ Σωτήρας μας.

Ὁ Ἀρχιερέας τῆς Καινῆς Διαθήκης

Ὁ Χριστός πρόσφερε τό αἶμα του γιά νά καθάρῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τίς ἀμαρτίες τους. Δέν πρόσφερε αἶμα τράγων καί μόσχων, οὔτε προσφέρθηκε θυσία γιά τόν ἑαυτό του, ἀφοῦ ἦταν ὁ ἴδιος ἀναμάρτητος μέ ἀνθρώπινο

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 11-14)

Λύτρωση διά τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, Χριστός παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσηλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἐαντὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῦειν Θεῷ ζῶντι;

θνητό σῶμα, στό ὁποῖο κατοικοῦσε ὄλη ἡ θεότητα. Τό σῶμα του, ὡς πρὸς τὴν ὕλη, ἦταν ὁμοούσιο μέ τό δικό μας, ἀλλῆά ὡς πρὸς τόν τρόπο τῆς σύστασής του ἦταν «κατασκευῆς Πνεύματος Ἁγίου», ἀφοῦ ἦταν ἐνωμένο ὑποστατικά μέ τόν Θεό Λόγο. Αὐτό τό σῶμα ἀποτελεῖ τὴν ἀχειροποίητη σκηνή, ἡ ὁποία δέν δημιουργήθηκε ἀπό ἀνθρώπινα χέρια.

Ἦλθε ὡς Ἀρχιερέας στή γῆ, Αὐτός πρῶτος χωρίς νά διαδεχθεῖ ἄλλον καί μένει στό διηνεκές Ἀρχιερέας κατὰ τὴν τάξη Μελησιαδέκ, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Μέ τὴν ἀχειροποίητη σκηνή τοῦ σώματός του, πού προτυπώνονταν ἀπό τὴ χειροποίητη σκηνή τοῦ μαρτυρίου καί μέ τὴ σταυρική του θυσία πού προεικονιζόταν ἀπό τίς θυσίες τοῦ Νόμου, εἰσηλθε μιά γιὰ πάντα στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, στὰ ἀληθινὰ καί ἐπουράνια Ἅγια πού προτυπώνονταν ἀπό τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ. Ἐπιπλέον ἐθελοουσίως, ἐκουσίως, ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιὰ ἐμᾶς, γιὰ νά μᾶς παράσχει ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἐνῶ τὰ ἄλλα θύματα, ἀκούσια καί πολλῆς φορές μέ τὴ βία προσάγονταν στό θυσιαστήριο. Τόσο ἀνώτερος ἀπό τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ Χριστός, ὅσο ἀνώτερος εἶναι ὁ Θεός ἀπό τοὺς ἀνθρώπους καί ὅσο ἀνώτερο εἶναι τό αἷμα του ἀπό τό αἷμα τῶν ἀλόγων ζῶων.

Μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως

Προνομιακά, οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ἔχουμε ἓναν Θεό βρώσιμο καί πόσιμο μέσα στήν Ἐκκλησία του, καί αὐτή ἡ ὑπὲρ νοῦν εὐφρόσυνη πραγματικότητα ἀποτελεῖ «πρωτεῖο διακονίας» καί ὄχι ἐξουσίας γιὰ ἐμᾶς, ὥστε καί ἄλλα πρόββατα λογικά νά εἰσελθοῦν στή σῶζουσα μάνδρα τοῦ Χριστοῦ μας, ἀδελφοί.

Ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή κάνει λόγο γιὰ μελλοντικά ἀγαθὰ. Εἶναι τὰ προσόντα καί οἱ δωρεές τῆς θείας Χάριτος σέ ὅλους ἐκείνους πού «κάνουν χώρο» στή ζωὴ τους γιὰ νά τοὺς «βρεῖ» ὁ Χριστός. Ὀνομάζονται «μελλοντικά», ἀπὸ πληυρᾶς χρόνου, σέ σχέση μέ τὰ χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διότι ὁ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ἦλθε ὁ Χριστός ὡς ἀρχιερεὺς τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ἐμπῆκε διὰ τῆς μεγαλυτέρας καὶ τελειότερας σκηνῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι χειροποίητη, δὲν εἶναι δηλαδή ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον· ἐμπῆκε μιά γιὰ πάντα εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἀγίων ὄχι μὲ αἷμα τράγων καὶ μόσχων ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του αἷμα καὶ ἐξησφάλισε αἰώνιαν λύτρωσιν. Διότι ἐάν τὸ αἷμα τράγων καὶ ταύρων καὶ τὸ ράντισμα μὲ στάχτην ἀπὸ δαμάλι, ἀγιάζη τοὺς μολυσμένους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν καθαρότητα, πόσον περισσότερο τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος, προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἁμωμον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, θά καθαρῖσῃ τὴν συνείδησίν σας ἀπὸ νεκρὰ ἔργα, ὥστε νά λατρεύμεν τὸν ζωντανόν Θεόν;

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἄσαρκος Λόγος παίρνει σάρκα καὶ γίνεται δωρεοδότης αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν στά χρόνια τῆς Καινῆς. Ἀλλὰ καὶ τώρα πού ζοῦμε στά χρόνια μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ στοὺς οὐρανοὺς Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας του, ἄλλα ἀγαθὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεύομαστε τώρα καὶ ἄλλα τοποθετοῦνται σέ χρόνο μέλλοντα, εἴτε μέσα στὸν χρόνο, εἴτε μέσα στὴν αἰωνιότητα πού μᾶς ἀναμένει.

Ὁ Μέγας Ἀρχιερέας, ὁ Χριστός μας, μέσα στὴ θεία Λειτουργία εἰδικότερα, ἀναμειγνύεται μαζί μας, γινόμαστε ἓνα κράμα, σύσσωμοι καὶ σύναιμοι μαζί του, ὁ νοῦς μας φωτίζεται, ὑπερβαίνουμε δηλαδή τὸν σκοτισμό πού δημιουργοῦν στὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας τὰ πάθη καὶ οἱ δαίμονες. Καὶ καθὼς συμμετέχουμε στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ κοινωνώντας τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του, ἐκτός ἀπὸ τὴ χάρη πού δέχεται τὸ σῶμα μας, ὑγιαίνει καὶ «γίνεται καινούργιος» καὶ ὁ νοῦς μας, πού κυφορεῖται συνεχῶς μέσα στά σπλάχνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ γίνεται ἓνας συνεχῆς Εὐαγγελισμός, ἓνα συνεχές «ἄνοιγμα χώρου» γιὰ νά ἔλκεται καὶ νά φθάνει ἡ θεία Χάρη στὴν καρδιά μας. Αὐτὴ ἡ πραγματικὴ ἀφιξη τῆς θείας Χάρης εἶναι ὁ ὀρισμός τῆς πραγματικῆς μετάνοιας.

Τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ θεραπεύουν τὴ θλίψη τῆς ἁμαρτίας, τὸν φόβο τῆς ἐνοχῆς, τὴν ἀκαταστασία τῶν λογισμῶν, τίς κακές συνήθειες, ἀποδιώκουν τὴν ἀπαισιοδοξία, ἐξαφανίζουσι τὴν κατάθλιψη, ἰσχυροποιοῦν τὴν προσευχὴν, δυναμώνουν τὴ θέλησιν, τονώνουν τὴ διάθεσιν γιὰ καλὰ ἔργα, γίνονται στὸν καθένα ὅ,τι πραγματικά τοῦ λείπει, ὥστε κάθε ἄνθρωπος, ἐκεῖ πού βρίσκεται, νά φανερώνῃ μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ του τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀγίων του.

Ἀρχιμ. Ἐ. Τ.

2 Ἀπριλίου 2017: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἐ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)

Τίτου ὁσίου (θ΄ αἰ.). Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου μαρτύρων († 306).

Θεοδώρας παρθενομάρτυρος.

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Ἀπριλίου, τῶν Βαῖων.

Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1-18.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΠΑΘΟΣ». Ἐρμηνευτικό σχόλιο στήν ὑμνογραφία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τοῦ Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου. Ἡ συγγραφή ἐπικεντρώνεται ἀποκλειστικά στήν ἐξηγήσιν τῶν ἐξαίσιων ὑμνολογικῶν κειμένων τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἔργα σπάνιας ποιητικῆς ὁμορφιάς καὶ δογματικῆς πυκνότητος, πού ὑποβοηθεῖ στήν κατάνυξιν καὶ τήν πνευματικὴ ἐποικοδόμησιν τοῦ πιστοῦ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΜΕΤΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ τοῦ ἀρχιμ. Ἐπιφάνιου Θεοδωροπούλου. Ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ Ἐγκολπίου αὐτοῦ, πέρα ἀπὸ τό εὐχρηστο σχῆμα του, ἔγκειται στήν ἐπιτυχημένη ἐρμηνεία τῶν ἱερῶν ὑμνολογικῶν κειμένων, πού ἐτοίμασε ὁ μακαριστός Γέροντας. Ἡ 12η ἤδη ἔκδοσις μαρτυρεῖ τήν ὑποδοχὴν πού τοῦ ἐπιφυλάσσουν οἱ πιστοί. Πολλαπλῶς ὠφέλιμη καὶ καταποτιστικὴ εἶναι ἡ ἔκτενής εισαγωγὴ.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ, περιέχουσα πάσας τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαῖων μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἐπιμ. κειμ. ὑπὸ πρωτ. Κων. Παπαγιάννη (σχῆμα 17x24, πολυτελής ἔκδοσις).

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ, ἐγκόλπιο πολυτελές (σχῆμα 8,5x12). Εἰσαγωγὰ καὶ ἐπιμ. κειμ. ὑπὸ πρωτ. Κων. Παπαγιάννη.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ. Τό πρωτότυπο κείμενο μέ μετάφρασιν τοῦ Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr